

ST·OLAV

K A T O L S K T I D S S K R I F T

N R. 1 6

88. ÅRGANG

11. SEPTEMBER

1 9 7 6

I DETTE NUMMERET:

- **KVINNENE SIER STOPP**
- **TRO OG TVIL**
- **UNG MENIGHET FESTER**
- **MARTYRENES ÅRHUNDRE**
- **KIRKEN OG LIBANON**
- **SISTE KULL UT**
- **HUME OG LEFEBVRE**

En katolsk mening om saken

NESTE NUMMER

Sr. Astrid Etzelbrück skriver om:

ALKOHOLIKERE OG UTELIGGERE

Lorenzo Del Zanna skriver om:

EMIGRANTER

Evangeliet belyser også en side ved Jesus fra Nasaret som vi ikke alltid er tilstrekkelig oppmerksom på. Det viser seg at Hans opptreden og ord ikke bare samler, men også sprer. Mange av Hans tilhørere — deriblant en del disipler — er rystet over Hans ord, heter det i en tekst. De slutter med å følge Ham.

Man kan spørre noen ganger om vi ikke er tilbøyelige til å forenkle både Jesus selv og Hans budskap.

Jesus var en refser. Han kritiserte sterkt datidens religiøse miljø. Han kom med påstander om Gud, om menneskets forhold til Gud, om synd og tilgivelse, om dom og frelse, om lov og frihet som virket sjokkerende på mange troende jøder. Dette glemmer vi kanskje for lett.

Jeg tror også at man må se uroen hos mange troende kristne i dag i denne sammenheng.

Noen har liksom oppdaget at det Jesu-bilde de spontant har godtatt i sin barndom ikke er fullt så ukomplisert som de trodde.

Man drister seg i dag, også i de troendes rekker til å diskutere mannen fra Nasaret. Hvem er Han egentlig? Hva går Hans budskap egentlig ut på? Dette virker kanskje rystende på noen, men noe nytt er det ikke. Tekstene den 21. søndag i kirkeåret er et eksempel på dette. Når troende mennesker som i sin tid ble direkte konfrontert med Ham, hadde problemer med å godta Ham uten videre, så må vi ikke undre oss over at det

ARNO

TRO

også i dag kan oppstå en viss uro omkring Ham. Dette har man selv sagt alltid vært klar over. Det har alltid forekommet at mennesker ikke kunne godta Jesus fra Nasaret og Hans budskap. Men disse ble da også gjerne betegnet som vantroende.

Den som ikke aksepterte det tradisjonelle bilde og budskap helt og fullt, hadde med sin innstilling allerede meldt seg ut av de troendes rekker. Og det er nettopp her vi skal være litt forsiktig med vår dom.

Det finnes i evangeliet beretninger om — la oss kalle dem for tvilende troende — mennesker som står Jesus meget nær. Jeg tenker på den søkende Nikodemus, den skriftlærde som satt og diskuterte med Jesus til langt ut på natten. Jeg tenker på den hedenske offiseren som bekjenner sin mangelfulle tro. Ja, til og med Maria møter

TILBAKE

OG TVIL

vi i Lukas-evangeliet i en situasjon hvor hun liksom føler seg helt utenfor og ikke skjønner hverken ut eller inn av Jesu opptreden som barn i Jerusalem.

Noen ganger får man inntrykk av at Gud krever en blind tro av oss, det vil si en tro hvor sammenhengen og logikken slett ikke er klar. Men hvor viljen, beslutningen om å søke Gud i all oppriktighet likevel er til stede. Det er slett ikke de dårligste troende som må gjennomgå en slik krise. Tro, oppriktig og kristen tro, krever kanskje mer av oss enn vi ofte er klar over. Kanskje vi har blitt for meget vanekristne.

Det kan hende at det i dag finnes mennesker som på nytt må ta standpunkt til sin tro akkurat som mange troende jøder måtte gjøre det da de møtte den nye profet fra Nasaret.

I EUROPA

Efter førti års isolasjon i Europa, stilt utenfor først den vestlige forsvarsalliansen, senere det brede økonomiske samarbeidet og med liten kontakt med det europeiske kulturliv, ser det nå ut til at Spania er på vei tilbake. Den lange Franco-tiden er definitivt over og under sin unge konge og landets nye statsminister Suarez innføres etter hvert de store demokratiske reformer.

Men ingen har glemt hva som har skjedd. På bildet går en eldre herre — og et lite barn — forbi noen ord som er malt på en husvegg: LIVET UNDER FRANCO VAR UTEN VERDIGHET.

Jesus påsto selv at Han ikke kom med noe nytt, men at Han med sitt budskap ville kaste nytt lys over det gamle. Han var ikke kommet for å avskaffe, men for å oppfylle profetiene på en ny måte. Når vår tid kaster nytt lys på Jesus og Hans budskap, så kan dette virke som en utfordring på noen. Men denne utfordring gjelder vel kanskje aller mest vår tro, mindre Jesus selv.

Har vi tenkt tilstrekkelig på hva troen kan kreve av oss?

Har vi kanskje stillet krav om viten og sikkerhet som troen ikke uten videre kan oppfylle?

Har vi husket på at vi må vokse i troen og at en slik modningsprosess kan være smertefull? Ber vi i det hele tatt noen gang om en sterk tro?

Dette er slett ikke uvesentlige spørsmål.

Til slutt:

Det hender at Jesus svarer skarpt til dem som ikke vil tro på Ham. Dette gjør Han ikke i den teksten jeg nå tenker på. Han bebreider ikke dem som slutter å følge Ham. Han bare spør apostlene om kanskje de også vil gå sin vei.

Og så kommer Peters spontane svar:

Herre, til hvem skulle vi gå? Det er du som har det evige livs ord.

Dette er en trosbekjennelse i ordets beste forstand. Peter hadde antagelig skjönt like lite av Jesu ord som de som gikk. Men han henga seg i tro på og tillit til Herren. Dette er det riktige. Den svake kan bli den sterke troende. Den tvilende kan bli den overbeviste troende. Bare vi ikke vender oss bort fra Ham.

Vil
De
høre
en
katolsk
mening?

■

Så les
St. Olav
hver
14. dag

REDAKSJONELT:

KVINNENE SIER STOPP

Både Provisional IRA og protestantiske ekstremister mister nå sin støtte i befolkningen i Nord-Irland. De omfattende fredsdemonstrasjoner som titusener av irske kvinner, katolske og protestantiske, gjennomførte tre søndager på rad i Belfast i august er nytt håp for menneskene der, en seier for fornuften — og en seier for de irske kvinner. De orker ikke mer vold og drap og bombeeksplosjoner, de vender ryggen til ekstremistenes kamporganisasjoner — og varsler kanskje dermed slutten på vanviddet.

Belfast-borgere som av frykt for

represalier ikke har våget å snakke med hverandre på mange år, gikk nå arm i arm over «forbudte» grenser i byen. Det ble sunget salmer og bedt, og mange gråt åpenlyst.

I hovedstaden Dublin i republikken Eire i syd samlet nylig omkring 20 000 mennesker seg i en mønstring omkring det ene ordet «fred». — Dette er uttrykk for støtte til våre medsøstre i Belfast, som en av arrangørene sa.

Men i Belfast var det ikke alle som var berørt av ønsket om fred. Ca. 200 ungdommer ropte «ferrædere» og «protestant-elskere» til demonstran-

tene som marsjerte opp Townshend Street for å møte likesinnede protestanter i Shankill Road. Ungdommene kastet sten på demonstrantene inntil britiske tropper kom til og jaget dem fra gaten.

Det var også lignende demonstrasjoner og opptog en rekke steder over hele Irland. Denne fredsbølgen, som er enestående i den nord-irske feiden, sprang ut spontant tidligere i sommer etter at tre søsken var blitt drept av en IRA-bil. Utviklingen har skapt forsiktig optimisme på en rekke hold og håp om at fredsbølgen på litt

100 års jubileum på St. Josephs Institutt

21. september er det 100 år siden St. Josephs Institutt i Akersveien i Oslo ble innviet

lengre sikt bærer bud om at det kan bli slutt på terroren.

Den britiske Nord-Irland-minister Merlyn Rees fremholdt i et intervju i britisk radio søndag at det sterke fredensøsket som disse demonstrasjonene er uttrykk for, er det mest bemerkelsesverdige og positive som er hendt i de syv år Nord-Irland har vært hjem søkt av vold. — Det faktum at titusener fra de to sidene nå går sammen i en felles protest, viser tydeligere enn noe annet at IRA og protestantiske ekstremister ikke har noen støtte i folket. Bare med en slik støtte kan terroristene klare seg, sa Rees.

Men ikke mange timene etter at demonstrasjonene var avsluttet, sprang en bombe i en katolsk pub like utenfor Belfast. Puben har vært bombemål også tidligere. Denne gang ble 25 personer skadet, flere av dem alvorlig. Ved en annen episode i helgen ble en kvinne skadet av en brannbombe som ble kastet inn i familiens hus.

RED.

Treffes
på
2072 26
eller
289518

Per P. K.

UPARTISK HJELP

Kirken og Libanon.

■ *Noen anklager Kirken for å forholde seg passiv og taus under de blodige kampene mellom kristne og palestinske styrker i Libanon, men det foreligger klare opplysninger som viser at intet av dette er riktig. Pave Paul har i hele sommer gått inn for en upartisk hjelp til begge de stridende parter og har bedt hele Kirken be for de krigførende — uansett tro og politisk farve.*

En
kloun

I gamle dager var himmelen alltid blå, skriver Vibeke Helgesen i Asker og Bærum menighetsblad i forbindelse med menighetens 50-års jubileum den 12. september. Hun tar et lite nostalgisk tilbakeblikk og forteller om et sommerbesøk hos to av menighetens eldste (Wentzel Weber og frue), om hvordan man under krigen måtte ha menighetsrådsmøter når det var fullmåne for å få lys, om hvor trangt det var i den gamle kirken, om søstrenes matauk med høns, griser og kaniner, om timelange kirkeveier osv., osv. Det vanskelige huskes som en selvfølgelighet.

Det hyggelige ved fortiden er at man vet hvor man har den, skriver hun. Det er forholdsvis lett å glemme dens sorger og bekymringer.

Men samtidig er det rike minner. Det har jeg lyst på å føye til. Det er minner om trofasthet og utholdenhet og dype gleder. Kanskje vi skulle stanse opp et øyeblikk ved dette — før vi på neste side snakker om dagens jubileum?

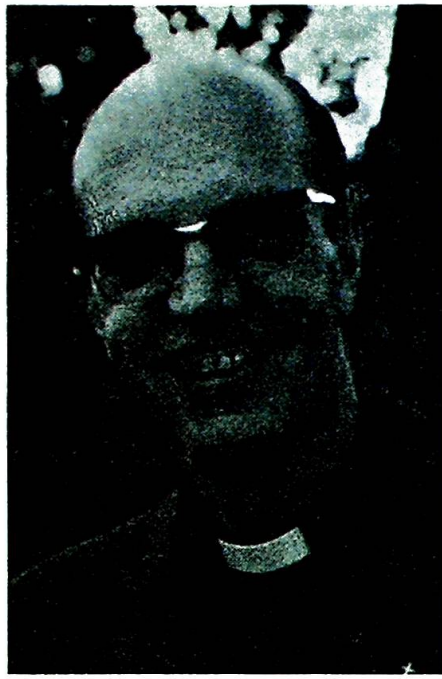
Den 1. august, den samme dag som den eukaristiske verdenskongressen i Philadelphia åpnet, sa paven i en tale til pilgrim�er i Rom at opptrappingen av volden i Libanon overskygget begivenheten i Philadelphia for ham. Han ba tusener som var samlet om å forene seg med ham i bønn for Libanon.

«I måneder har vi hørt om den forferdelige striden i dette landet som er et møtested mellom den østlige og den vestlige sivilisasjon. Som et resultat av kampene lider det libanesiske folk, et folk med lange tradisjoner hvor kristne og muslimer mange steder har arbeidet sammen fritt og fremgangsrikt. Samtidig lider de palestinske flyktningene, de som i tredivetve år har ventet på å få ett eget land.»

Paven sa at hans eneste ønske var å se fred, orden og rettferdighet igjen i Libanon. Han oppfordret ledere på alle sider «til å fortsette å arbeide for en virkelig og generøs fredsavtale med tålmodighet, fremsynthet og mot». Han ba spesielt om at hjelp måtte bli sendt til forsvarsløse grupper av befolkningen, barn, sårede, flyktninger osv.

Ny
piorinne
på
Katarinahjemmet

Sr. Else-Marie Norland ble valgt til ny priorinne hos dominikanerinnene på St. Katarina-hjemmet i Oslo.

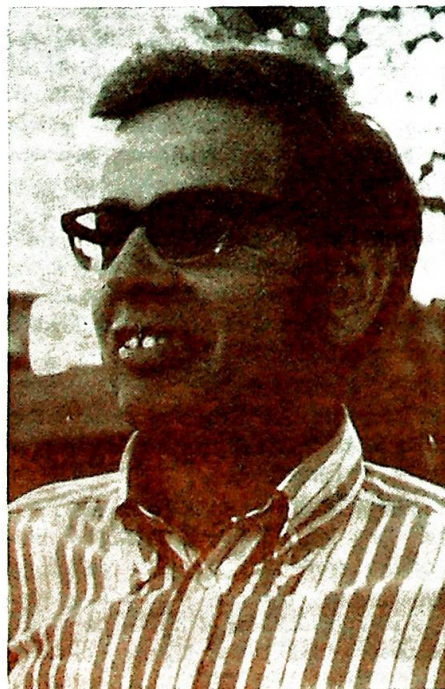
Ung menighet fester

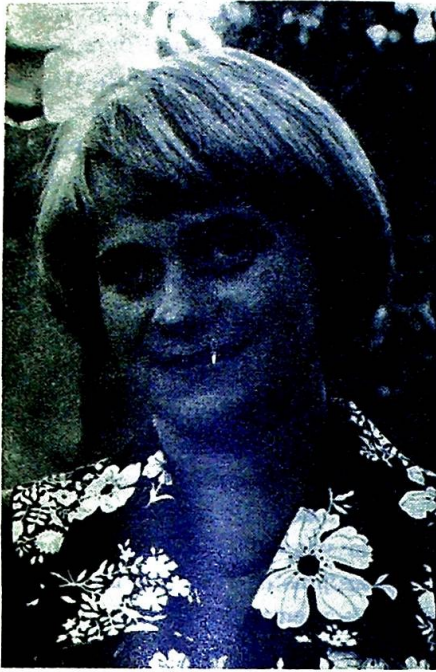
Kvinnene må ha laget en fredelig, men effektiv revolusjon i menighetsrådet i Asker og Bærum — som andre steder. I hvert fall var det et lykkelig kvinneflertall der da bladet ST. OLAV forleden skulle ta bilder av rådets medlemmer. Se bare: ovenfor, til venstre, møter vi Berit Taxt, rådets formann. Hun er husmor og tidligere kjent speiderleder. Deretter: pater Ant. Ivens, menighetens sogneprest, Jenny Wagstaff, sanglærer, og Berit Back, skolelærer. I nederste rekke, fra venstre: Fritz Molenaar, yrkessjåffør, Berit Andersen, husmor og Erik Ruud, student. De andre medlemmene som ikke er med på denne lille billedserie er sr. Marianne Pijenburg, sykepleier, sr. Helene v. d. Linden, barnepedagog, Jan Chmaj, metalltekniker og pater Rory Mulligan. Ungdommens representant er Gunnar Markussen, student.

Søndag den 12. september er det stor festdag i menigheten, et 50 års jubileum. Og ikke bare er det som sagt kvinneflertall i rådet for tiden, men hele menigheten kan ved jubileet

se tilbake på en rivende utvikling: I 1935 hadde menigheten 60 medlemmer, alle kjente alle i det ørlille katolske miljø og syforeningen St. Monica hadde sin glanstid. I dag er man oppe i nesten 1000 katolikker i Asker og Bærum (med en gjennomsnitts-

alder på 22 år) og mange ting er forandret. (Blant annet påstås det i siste nummer av menighetsbladet at søstrene der ute har blitt «motebevisste».) Men først og fremst har det skjedd en nesten eksplosjonsartet utvikling, på tolv år er både den nye

Mariakirken på Stabekk og Eikeli kirke blitt vigslet. Ja, som biskopen selv har sagt er behovet for en tredje kirke i Askerområdet allerede følbart. I grupper, utvalg og menighetsråd har legfolket i nært samarbeide med sine Maristpatres gått løs på en hel serie aktiviteter. I dag er denne menigheten den femte største i bispedømmet og på mange måter banebrytende (ikke bare når det gjelder å lage små «kvinnekupp».)

Noen ord i denne forbindelse kommer fra Legmannsrådets formann, Hans Christensen som sier:

«Legmannsrådet ønsker Asker og Bærum menighet hjertelig til lykke med jubileet. Vi har lært jubilanten å kjenne som en av de mest aktive menigheter i bispedømmet. Den var en av de første som opprettet et menighetsråd etter de nye regler, som de har anvendt på en meget demokratisk måte.

Asker og Bærum menighet gikk foran med intensivundervisningen, som nå tas opp av den ene menigheten etter den andre. Dens menighetsblad, Forum, er i sannhet blitt det navnet innebærer, et forum for utveksling av meninger og formidling av synspunkter og opplysninger. Menigheten forstår seg på å organisere tiltak. Juletreffester, karneval og loppemarked går av stabelen med beundringsverdig presisjon.

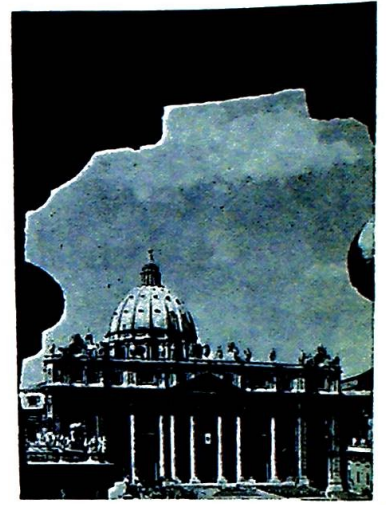
Menigheten har også ligget langt fremme med opprettelsen av samtalegrupper. Her utvikles og utdypes fellesskapet mellom deltagerne i en ekte kristen ånd. Samtalegruppene er kommet for å bli.

I Legmannsrådet følger vi med interesse menighetsrådets eksperiment med underutvalg for alle de viktigste oppgaver. Det gjør det mulig å aktivisere flere av menighetens medlemmer i meningsfulle oppgaver. Faren er kanskje at man får for meget «struktur», som det heter i dag. Det kan bli for mange møter, ikke minst for sognepresten, og det kan bli vanskelig å holde kontakten på tvers mellom gruppene der hvor deres oppgaver nødvendigvis må gå over i hverandre. Det skal bli spennende å se hvilke erfaringer dere gjør i dette pionerarbeidet.»

Halvveis — til år 2026, kaller sognepresten en liten hilsen han selv har skrevet i siste menighetsblad. Her fra ST. OLAVs redaksjon sender vi også en hilsen ved denne milepel, vi har følelsen av at vi nå har mange venner i Asker og Bærum.

Til lykke med jubileet!

RED.

Syv millioner flere kristne hvert år i Afrika.

■ Tallet på katolikker i Afrika øker med omkring tre millioner i året og ligger nå på over 42 millioner, opplyser fransiskaneren p. Thomas Slattery i en artikkel i bladet *The Southern Cross*. Han viser samtidig til data fra en anglikansk kilde som går ut på at den samlede kristne befolkning i denne verdensdel nå øker med syv millioner mennesker i året.

Hovedproblemet som den katolske kirke i Afrika fremdeles står overfor, skriver p. Slattery, er afrikaniseringen, behovet for flere afrikanske prester. Zaire har for eksempel 606 innfødte prester og 2 187 utenlandske misjonærer, Tanzania har 568 egne prester og 796 misjonærer og Kenya har 97 egne og 646 fra andre land.

På den annen side er majoriteten av Afrikas 350 bispedømmer besatt med afrikanske biskoper.

Den kraftige stigningen i tallet på katolikker er ikke fulgt av en lignende økning i tallet på prester, men legfolk deltar i stigende grad i arbeidet som kateketer og diakoner.

Flere kvinner i viktige poster i Vatikanet?

■ Den kommisjonen som paven nedsatte i 1973 for å studere spørsmålet om kvinnes rolle i samfunnet og i Kirken, har foreslått at flere kvinner nå blir tildelt ansvarsfulle stillinger i de avdelinger i Vatikanet hvor de kan gjøre en innsats.

Martyrenes århundre

Ved ordet 'martyr' tenker man uvilkårlig på de kristne som døde for sin tro i Kirkens første århundrer. Man husker med gru forfølgelsene under Nero og Diokletian — den romerske forfatter Tacitus sier at en «uhyre mengde» kristne mistet livet. Det er ikke så lett å huske at det ikke i noe århundre har flytt så mye martyrblood som i vårt eget, det opplyste 20. århundre som stadig fører ord som fremskritt og menneskelighet i munnen, sier Kölns erkebiskop, kardinal Joseph Höffner, i et hyrdebrev fra i sommer. Vi vet at kristne blir forfulgt mange steder i verden, både i øst og vest, fordi deres tro og de konsekvenser de trekker av den, ikke kan forenes med regimets politiske målsetning. Da spiller ikke regimets farve stor rolle — de kristnes skjebne blir overalt den samme: urimelige lover, stadig kontroll, tap av rettigheter, ofte fengsel, tortur, forvisning og død.

Kardinal Höffner konsentrerer seg om det som skjer i den kommunistiske del av verden, vel fordi det er noe som foregår rett utenfor vår egen stuedør, og især fordi mange her i Vest-Europa later til å være merkelige blinde for det. Hyrdebrevet tegner et bilde av de kristnes situasjon i de kommuniststyrte land, og kardinalen avslutter det med å be de kristne i den vestlige verden om å gjøre det de kan for å hjelpe dem. De må ikke glemme sine forfulgte trosfeller, men kjenne seg solidariske med dem, be for dem og prøve å påvirke den offentlige mening ved åpent å snakke om forfølgelsene.

Hyrdebrevet minner først om at vårt århundre er det blodigste av alle

siden Kristi fødsel. Det har sett verdenskriger og utallige rase- og borgerkriger, vært vitne til utryddelsen av jødene, til voldshandlinger og terroraksjoner overalt i verden. Menneskelivet står ikke høyt i kurs, og menneskerettighetene blir trådt under føtter i mer enn hundre land, minner kardinalen om.

Kristenforfølgelser

Han vil imidlertid ikke snakke om forakt for menneskeverdet i sin alminnelighet, men samle oppmerksomheten om forfølgelsen av de kristne. Pave Paul VI taler om det «drama troskap mot Kristus kan føre til», sier kardinal Höffner og siterer: Mange troende blir, «bare fordi de er kristne, fordi de er katolikker, planmessig undertrykt. De mister sine rettigheter, blir forfulgt, truet og utstøtt». Det er en kristenforfølgelse som bare blir «tilslørt» med alminnelige erklæringer om menneskerettighetene.

Kardinalen minner om at også det annet Vatikankonsil tok opp dette problem og fastslo: Religionens motstandere «bekjemper religionen med stor iver der hvor de kommer til makten, og i sin iver etter å utbre ateismen betenker de seg ikke på å benytte seg av de midler styremaktene har til rådighet, især når det gjelder oppdragelse av ungdommen» (Kirken i verden av i dag, 20). Hyrdebrevet tar så for seg de kristnes stilling i forskjellige kommunistland:

I China blir nok de kristne ubønnhørlig forfulgt og tvunget under jorden, men den kristenforfølgelse som raser i Albania, er spesielt grusom. De fleste kirker og moskéer er blitt

revet eller brukt til andre formål. I 1972 ble den katolske presten Stephan Kurti skutt fordi han på morens bønn døpte et barn i konsentrasjonsleiren der de begge var fanger. I hele Albania var det i 1973 ennå fjorten katolske prester, men alle unntatt én var i konsentrasjonsleir. I utkastet til en ny albansk forfatning som skal avløse den nåværende av 14. mars 1946, nekter man å anerkjennelse noen religion i det hele tatt, minner kardinalen om og fortsetter:

I det kommuniststyrte Øst-Europa er situasjonen riktignok forskjellig fra land til land, men overalt blir de kristne, enten det er ortodokse, unerte, protestanter eller katolikker, sluttet sammen i et gripende fellesskap som må tåle forfølgelse og undertrykkelse. Siden «våren» i Praha tok slutt, har terroren vært særlig ille i Tsjekkoslovakia, der Kirkens arbeid blir stadig mer kvalt av urimelige statlige bestemmelser. Også i Ungarn lider Kirken under presset fra regimet; det blir for eksempel lagt store hindringer i veien for utdannelse av nye prester. Selv i Polen, der det overveldende flertall av folket er trofaste katolikker, og der det er flere preste- og ordensskall enn i kanskje noe annet land i verden, er Kirken hardt trengt av de kommunistiske makthavere. Polens primas, kardinal Wyszynski, erklærte nylig foran titusener av katolikker: Det er utrolig at staten setter opp «et politisk stridsprogram mot Kirken» og oppbyr all sin makt for å tilintetgjøre religionen. «Jeg ber for dem som har vært brutale og hensynsløse,» sa han og gjorde Jesu bønn til sin: «Herre, tilgi dem, for de vet ikke hva de gjør.»

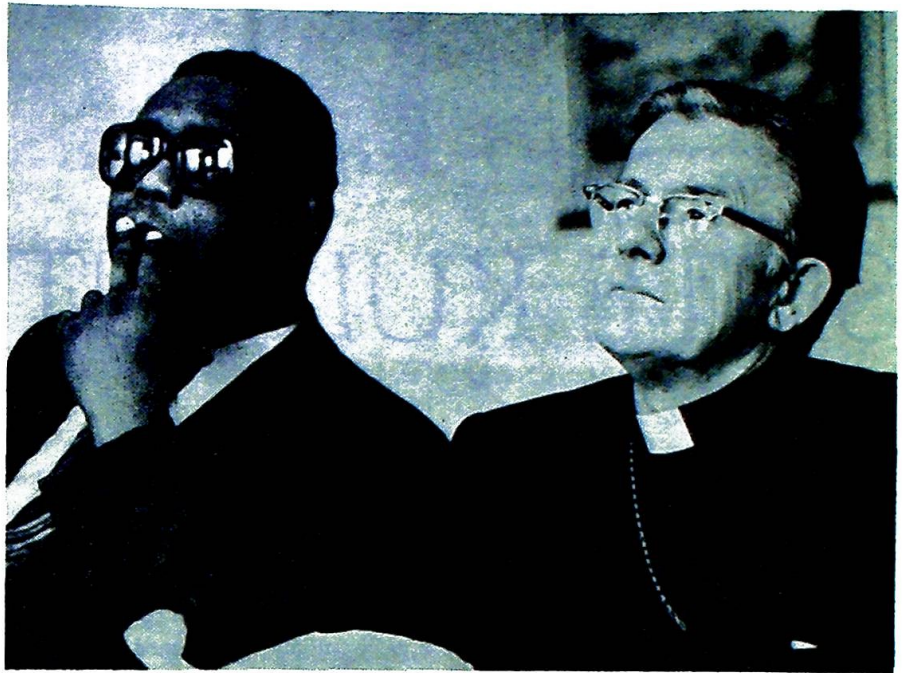
Kardinal Höffner nevner videre Kirkens stilling i en del land i Asia og Afrika: Kirken i Nord-Korea og i Nord-og Syd-Vietnam står under voldsomt press, og i Kambodsja og Laos er den blitt nesten fullstendig utslettet. Også i noen land i Afrika er Kirken utsatt for store vanskeligheter og forhånelser, sier kardinalen som så vender oppmerksomheten mot sitt eget land: Situasjonen i Øst-Tyskland er kjent, fremholder han. I april i år viste den protestantiske landsbiskop Albrecht Schönherr med dyp uro til det mål det statsbærende parti — SED — har satt seg: å gjøre alle landets borgere til ateister. Dermed ville, sa biskopen, «samvittighets- og trosfrihet ikke lenger være entydig sikret for de borgere som ikke kan slutte seg til marxist-leninismens livssyn». Kristne foreldre blir ofte oppfordret til å ta sine barn ut av Kirkens undervisning — for ikke å ødelegge deres fremtid.

Forbilde og anfører i kristenforfølgelsene har de siste seksti år vært Sovjetunionen, heter det videre i hydebrevet. Grunnleggeren av Sovjetstaten, Lenin, har gjort til sitt Marx' ord om religionen som «opium for folket», og kampen mot religionen hører til den ateistiske marxismes natur.

Det heter riktignok i artikkel 124 i Sovjetunionens forfatning: «Frihet til å utøve religiøse kulthandlinger og frihet til å drive antireligiøs propaganda tilkjennes alle borgere.» Men mens den ateistiske propaganda får all mulig støtte og hjelp fra stat og parti, så har Kirken fått forbud mot å forkynne sin tro offentlig. Den nye religionslov av 23. juni 1975 tåler ikke engang lenger «foreldrenes religiøse innflytelse på barna». Foreldre som likevel prøver å påvirke dem, blir straffet. Kirken har også forbud mot å drive noen form for barmhjertighets- og sosialarbeid. Ved den nye loven blir alle religiøse grupperinger og de enkelte troende underkastet en skjerpet kontroll fra statens side.

Siden 1971 er titusener av kristne blant dem mange prester og ordens-

(Forts. side 249)

Biskop Taylor

Den katolske kirke i Sverige fikk under biskop John E. Taylors fjorten år som overhyrde i Stockholm en profil utad, ikke uten grunn valgte *Katolsk Kyrkotidning* dette bildet til sin forside da man nylig talte om denne perioden i svensk katolisisme: biskopen sammen med den lutherske generalsekretær Philip Potter ved Söderbloms-jubileet.

Biskop Taylor måtte i sommer på grunn av alvorlig sykdom be Rom om å bli løst fra sine verv. Ansøringen ble straks godkjent, og det er foreløpig utnevnt en kapitelvikar inntil en etterfølger er klar.

Kyrkotidningen nevner forøvrig blant annet disse viktige punktene i sin omtale av Taylors episkopat:

■ Även om biskop Taylor inte var den som ville hålla sig framme kan man säga att de 14 år han varit biskop blivit en tid då kyrkan kunnat stabilisera sig i landet och börjat synas mer inför det svenska folket.

Låt oss först se lite på statistiken. Den är nödvändigtvis bristfällig, ef-

tersom det inte finns någon officiell statistik över katoliker i landet, men man beräknade att det år 1962 fanns 35.000 katoliker fördelade på 19 församlingar. Idag känner man till ungefär 75.000 katoliker (uppskattningar av det verkliga antalet ligger kring 100.000 eller över) och antalet församlingar har stigit till 30. När biskop Taylor tog över fanns det 73 präster i landet, nu finns det 100 av vilka 10 är födda i landet, samt 8 teologistudenter.

■ När man talar om nybyggen osv betyder det ju inte att biskopen varit den som tagit det första initiativet, hållit i spaden hela tiden och lagt sista handen på verket. Men nye initiativ måste godkännas av biskopsämbetet och när det en gång antagits understöder biskopen också det hela, inte minst genom att rekommendera saken till välgörare i utlandet. Många gånger har det dock varit biskopen själv som börjat ett nytt projekt —

(Forts. side 250)

SISTE KULL UT

Den tradisjonelle avskjedsfest for et kull sykepleiere fra Vor Frue Sykepleierskole i august ble også den siste i skolens historie. Eksamenfesten satte en strek for denne virksomheten, fra nå av blir det en hjelpepleierskole i lokalene. Grunnen til forandringen er, som skolens leder, sr. Marie Kristin Riosianu sier til ST. OLAV: «Utdannelsen i dag krever et langt mer variert tilbud på det kliniske felt for å være fullverdig i dagens samfunn».

Biskop John W. Gran holdt andakt under avskjedsfesten og sa:

Andakten og den påfølgende tradisjonelle avskjedsfest i aften, er, som dere alle vet, den siste i Vor Frue Sykepleierskoles historie. En blanding av vemod og takknemlighet vil nødvendigvis sette sitt preg på arrangementet. Livet har sine lover som må respekteres: alle menneskelige tiltak har en begynnelse, en utvikling og en normal funksjonstid, så nedtrapping, avvikling og endelig en slutt. Denne slutt er nå kommet, ikke fremtvunget av forfall, motløshet og svikt, men av denne livets lov som også innebærer at når forutsetningene ikke lenger er tilstede, må konsekvensene trekkes av det. Alle dere tilstede i dag vet hvorfor denne avvikling var blitt uavvendelig. Vi bærer ikke nag til noen, det ville være urimelig, ja urettferdig. Vi føler tvert om takknemlighet for at Sykepleierskolen tross de store vanskeligheter hinsides den enkeltes kontroll, har maktet å yte sitt tilbud og sin skjerv til utdanningen på helsesektoren for så mange så lenge, og at den har maktet å opprettholde sin høye standard helt til avviklingens time slo. Intet forfall, ingen svikt. Det er, for å bruke en gammel, men vakker klisjé: en død i skjønnet. Så blir denne andakt mest av alt en

takkegudstjeneste, både for at også dette siste år kunne gjennomføres på en så høyverdig og forsvarlig måte, og for at skolen så klart har hatt Guds velsignelse og bistand i alle de år den har eksistert.

Sr. Marie Kristin holdt under selve eksamenfesten en liten tale:

Det er med glede jeg på St. Joseph søstrenes vegne ønsker dere alle hjertelig velkommen til denne festen.

Først og fremst vil jeg ønske våre hedersgjester, våre nyutdannede sykepleiere og deres nærmeste slektninger hjertelig velkommen, dette er en merkedag og belønningen for 3 års slit.

Vi er særlig glad for at Biskop Gran som for 12 år siden innviet disse skolelokalene har kunnet være med på å høytideliggjøre vår siste eksamenfest. Blant våre gjester i dag er vi glade for å ha formannen i Norsk Sykepleier Forbund, Eli Kristiansen, og underdirektør Idun Heldal Haugen fra Sosialdepartementet.

Det er to begivenheter som feires i dag. Hovedbegivenheten er eksamenfesten for våre nyutdannede sykepleiere, men siden eksamenfesten også setter en strek for Vor Frue Sykepleierskoles historie bør det jo også nevnes.

På en slik dag er det på sin plass å kaste et lite tilbakeblikk på skolens historie. Rent uoffisielt kan vi vel si at den går tilbake til 1902 for da begynte vi med utdanning av våre søstre. Professorer og leger ved Rikshospitalet la inn sine privatpasienter på vår sykehus. De var interesserte i søstrenes utdanning, og det ble til at både anatomisk institutt og Rikshospitalets auditorium åpnet sine dører både for søstrene fra Betanien og fra Vor Frue Hospital.

Sin praktiske opplæring fikk våre søstre av selve avdelingslederne, som dengang var i den for pasienters og sykepleieres heldige situasjon å stå ved sykesengen.

I 30 årene fikk vi også elever uten i fra. Organisert undervisning slik Norsk Sykepleierforbund innførte, fikk vi tidlig i 40 årene.

Den første uteksaminerte sykepleielærer og undervisningsleder var søster Louise-Margrethe som har vært lærer ved skolen inntil nå.

Allerede i 50 årene fikk vi flere godkjente lærere. Her vil jeg gjerne nevne søster Andrea og søster Rapphaele som har æren av våre velinnrettede skolelokaler og store forandringer i internatet.

Skolen ble godkjent av Norsk Sykepleierforbund 7. februar 1947.

Så kom den første loven om offentlig godkjenning i 1948. Vår skole fikk denne godkjenningen 25. september 1952.

Efter hvert ble elevkullene større, men aldri så store at vi mistet kontakten med den enkelte elev. Og den er både god og viktig å ha for å gjennomføre et godt samarbeide.

Jeg tror vi kan skryte av å ha vært landets minste sykepleierskole, noe vi er takknemlige for. Vi er av den overbevisning at flere, som i dag er fremragende sykepleiere og derav endel i ledende stillinger, ikke ville ha klart den vanskelige utdanningen på en stor skole.

På en liten skole har en bedre oversikt og muligheter til å ta seg tid til den enkelte elev og tre støttende til når nødvendig. — Så langt

som jeg har kunnet følge statistikken tilbake i tiden har vi inntil 1962 utdannet 238 sykepleiere, etter 1962 har vi utdannet 172 sykepleiere. —

Den følelse som i dag er fremherskende hos oss som har vært skolens lærere er takknemlighet. Takknemlighet over all den kjekke ungdommen vi har møtt og fått lov til å hjelpe frem til en etter vår mening god utdanning. Dette siste vil jeg gjerne takke særlig våre avdelingsledere for, som ved sitt gode eksempel, sine kunnskaper og sitt hjertelag har vist hva god sykepleie er. Derfor går vår inderlige takk til alle søstrene ved Vor Frue Hospital og St. Joseph Hospital i Porsgrunn for deres store andel i skolens arbeide.

Jeg vil også gjerne rette en særlig takk til Dr. Friis og skolestyrets representanter. Våre skolestyremøter har alltid vært preget av velvilje og samarbeidsvilje.

En særlig takk rettes også til de som har vært skolens lærere opp gjennom årene. Vi er så heldige å ha dr. Staff og søster Åse Pettersen her som begge har undervist dette siste kullet.

Sist men derfor ikke minst vil jeg gjerne takke dere som vi er samlet for å feire. Vi har strevet sammen i tre år og vi har hatt våre gode og mindre gode dager. Takk for innsatsen, for at dere har vært så målbevisste og arbeidssomme. Det er alltid inspirerende og utfordrende for en lærer. Men som dere vet har jeg mange savnet respons fra deres side, imidlertid hver gang utfordringen var stor nok har dere vist og det med kraft at dere kunne reagere, takk for det.

Da dere begynte utdanningen for tre år siden fikk dere med engang vite at dere var det siste kull sykepleierelever skolen tok opp, dere har båret denne visshet på en fin måte og har stadig gitt bevis for at dere både var glade i og stolte av skolen vår.

På en måte kan vi si at Vor Frue Sykepleierskole opphører fra og med i dag. *Men gjør den det?*

ELLERT DAHL O.P.:

Katolisisme

Katolicismen heter en ny bok den svenske dominikanersøster Catharina Broomé har skrevet. Tidligere har hun forfattet *Katolska kyrkan idag*, som om kort tid kommer ut i norsk utgave på St. Olav forlag. Den nye boken behandler stort sett samme stoffet i meget utvidet form.

Katolisisme er et sekkebegrep og i den sekken har Catharina Broomé stappet alle mulige opplysninger om den katolske kirke, ofte slike opplysninger som ikke er til å oppspore på annet hold. Boken inneholder en kortfattet oversikt over den katolske tros lære, fremstilt for folk som ikke kjenner Kirken. Den gir en skjematisk historikk over den katolske kirkes historie gjennom tidene. Den forteller om Kirkens organisasjon. Den beretter om den siste tids utvikling og gir et overblikk over det vidt forgrenede nett av lokalkirker verden over. Den gjengir lengre utdrag fra konsiltekster og har med en fyldig svensk bibliografi til

Det er dere og de som er utdannet før dere som utgjør skolen, og det over hele Norges land.

Er det noe mer å si?

Inneholder det ikke alt?

Dette er min siste utfordring til dere, og med den vil jeg ønske dere Guds velsignelse og alt godt for fremtiden.

slutt. Det er godt gjort, selv på 335 sider.

Boken er visstnok blitt til på oppfordring, for å fylle et stygt hull i det svenske undervisningsopplegget når det gjelder den katolske kirke. Vi kunne trenge det samme, for uvitenheten om verdens største kirkesamfunn er minst like stor her, som hos vårt naboland. Det er tydelig at forfatterinnen har adskillig pedagogisk erfaring fra hvor uvitenheten sitter dypest og hvor de verste misforståelsene er å finne. Gang på gang merker leseren at teksten er skrevet med tanke på de vanligste innvendinger og spørsmål som reises blant folk angående den katolske kirke. Derfor er boken først og fremst blitt en oppklarings- og informasjonsbok. Den har en klar pedagogisk inndeling, korte avsnitt, en god pedagogisk form. Her får en svar på helt konkrete spørsmål: Hva er en helgen, hvordan skjer en helgenkåring. Hva er et kirkekonsil, den apostoliske suksesjon. Hvordan forklare kristen mystikk. Hva betyr det at paven er ufeilbarlig. Alt sammen ting som de fleste skandinaver går rundt med de merkelige forestillinger om.

Boken er inndelt i åtte større avsnitt — hvert med mange underavdelinger: Katolsk tro, Kristent liv, Nåd og sakrament, Rituale for sakramenten, Ur kyrkans historia, Den katolska kyrkans historia i Sverige (skrevet av Alf Åberg), Kyrkan som institusjon, . . . och den tillkommande världens liv. Foruten bibliografien, er det også person- og saksregister. Den forholdsvis stramme inndelingen og ønsket om å gi konsise svar på konkrete spørsmål gir nødvendigvis boken et noe leksikalsk preg. Det har sine klare fordeler når det gjelder et informasjonsbehov. Men det fører naturligvis også med seg at en ikke kan vente å finne de store teologiske per-

(Forts. side 251)

GUDSTJENESTER PÅ SØN- OG HELLIGDAGER		Stille messe	Høy-messe
OSLO: St. Olavs kirke Akersveien 5 tlf. 20 72 26 - 20 72 44	lörd.:	19.00	—
	sønd.:	9.30	11.00
		19.00	—
St. Hallvard kirke, Fransiskanerne, Enerhauggt. 4, tlf. 67 23 83		8.35	11.00
St. Dominikus kirke, Dominikanerne, Neuberggaten 15, tlf. 55 07 71		9.00	11.00
Vår Frue Villas kapell, Montebello, Ullernchausséen 52, tlf. 55 81 21		9.00	—
Grefsen kapell, Glads vei 23, tlf. 212355		9.00	11.00
Lunden kloster, Øvre Lunden, tlf. 212587			9.30
ARENDAL: St. Franciskus kirke, Tyholmen, tlf. 22 209		8.00	10.45
BERGEN: St. Paul kirke, Christiesgt. 16, tlf. 21 54 10		9.00	11.00
			19.00
DRAMMEN: St. Laurentius kirke, Cappelensgt. 1, tlf. 83 20 19		8.30	10.30
FREDRIKSTAD: St. Birgitta kirke, Kongensgt. 9, tlf. 11 438		9.00	11.00
HALDEN: St. Peters kirke, Kristian V's pl. 1, tlf. 81 168		8.00	10.45
HAMAR: St. Torfinns kirke, Torvg. 113, tlf. 23 751		8.30	11.00
HAUGESUND: St. Josefs kirke, Haralds gt. 21, tlf. 23 195			
HØNEFOSS: St. Theresias kirke, Vesterngt. 5, tlf. 22 381		9.00	11.00
KRISTIANSÅND S: St. Ansgar kirke, Kirkegt. 3, tlf. 24 225			11.00
LILLEHAMMER: Mariakirken, lörd.: Weidemannsgate 3 A, tlf. 52 550 sønd.:		18.00	10.00
LILLESTRØM: St. Magnus kirke, Romeriksgt. 1, tlf. 71 28 85		9.00	11.15
MOSS: St. Mikals kapell, Ryggeveien 24, tlf. 41 038		—	
PORSGRUNN: Vår Frue kirke, Sverresgt. 26, tlf. 50 793		8.30	11.00
STABEKK: Maria kirke, Nyveien 17, tlf. 53 77 35		8.30	10.45
Eikeli kirke, Veståsen 20, tlf. 24 25 69		19.00	9.30
STAVANGER: St. Svithuns kirke, Dronningens gt. 8, tlf. 25 534		8.30	10.45
		9.30	
TØNSBERG: St. Olavs kirke, Sandefjordsgt. 1, tlf. 11 949			11.00
TRONDHEIM: St. Olavs kirke, Prinsensgt. 2a2		8.45	11.00
Biskopen og prestegården, tlf. 21 214		19.00	—
St. Elisabeth hospital, Ila, tlf. 21 670		6.15	—
KRISTIANSUND N: St. Eysteins kirke, Flintegt. 5, tlf. 72 779		8.00	11.00
LEVANGER: St. Torfinns kirke og St. Eysteins sykehjem, Jernbanegt. 29			11.00
MOLDE: St. Sunniva kirke, Parkveien 23, tlf. 51 467		8.30	11.00
ALESUND: Vår Frue kirke, Nørvesund, tlf. 37 558		8.30	11.00
TROMSØ: Vor Frue kirke, Storgt. 94 Biskopen og prestegården, tlf. 3604		19.30	11.00
St. Elisabethsøstrene, Mellomvn. 47, tlf. 81 783		8.00	—
BODØ: St. Eysteins kirke, Hernesveien 22, tlf. 81 487		8.15	10.30
HAMMERFEST: St. Mikal kirke, Salsgt. 52, tlf. 11 447 (1. VII—31. VIII St. Elisabeth Institutt, tlf. 11 392)		19.00	11.00
		8.00	
HARSTAD: St. Sunniva kirke, Skolegt. 4, tlf. 61 501		8.00	10.30
NARVIK: Kristi Kongekirken, Håreksgt. 82			18.30
SELFORS: Vår Frølsers kirke, Skipper Nilsensgt. 21, tlf. 52 072			11.00

Fra katolsk presse

Skarp lederartikkel.

■ Catholic Herald's nye redaktør hadde den 20. august følgende lederartikkel på avisens førsteside:

«Siden de to store encyklikaene *Pacem in Terris* og *Populorum Progressio*, har fler og fler kristne ledere begynt å diskutere sosiale, økonomiske og politiske spørsmål. Noen har sagt sin mening om bruken av vold i Irland og abortlovgivningen her til lands, et par har rett ut fordømt hele regimer.

Dette siste er det som biskop Donal Lamont av Umtali har gjort siste uke. Han kalte Smith-regimet i Rhodesia for rasistisk, sa at det drev undertrykkelse og at det hadde skilt lag med den siviliserte verden.

Tragedien i borgerkrigen i Rhodesia ligger i at begge sider opptrer mer og mer brutalt. Hvite liberale har etter hvert rømt landet og de hvite som er igjen har blitt stadig mer rasistiske og ekstreme.

For de sorte må situasjonen ha ødelagt alle håp de kan ha hatt om at problemene til slutt lot seg løse politisk. Det er nå skremmende å tenke på hva som vil hende når det hvite regimet til slutt bryter sammen, slik det uten tvil vil.

Biskop Lamont, en uredde kritiker av myndighetenes linje, har i et åpent brev til regjeringen i Rhodesia sagt at de

voldsmetoder som regjeringen har godkjent (og som nasjonalforsamlingen har sluttet opp om) er den egentlige grunn til all den vold Rhodesia har opplevd i de siste ti årene.

Regimet hevder at det forsvaret «den vestlige kristne sivilisasjon». Men, som biskop Lamont peker på, driver regimets menn «i virkeligheten gjør med Kristi lov og gjør kommunismen til et tiltrekkende mål for Afrikas folk».

Den røde borgermester.

■ I sin første offentlige tale etter valget, priste Romas nye borgermester, kommunisten Guilio Carlo Argan byen som «den katolske verdens midtpunkt».

Den 67 år gamle Argan sa like etter at han hadde overtatt sin nye stilling at Roma hadde blitt en modell for andre hovedsteder i verden fordi den står for de høyeste idealer og verdier. Argan, en kunsthistoriker, sa at Roma var en internasjonal by», ikke bare på grunn av pavestolen, men fordi den i 500 år hadde vært et senter for verdenskulturen.

Den nye borgermesteren ble valgt som en uavhengig på kommunistenes liste. Han vil lede et byrå som består av kommunister, sosialister og sosialdemokrater. De tre partiene har tilsammen 39 av rådets 80 plasser, men det faktum at noen andre partier har holdt seg vekk, gjør at dette mindretallsstyret kan arbeide effektivt.

Kardinal Wyszynski 75 år.

■ (KIPA) — 3. august fylde kardinal Stefan Wyszynski 75 og nåede hermed den aldersgrense, hvor biskoper nu om stunder tilbyr paven at forlade deres embede. Tidligere var

man biskop for livstid og blev om nødvendigt aflastet af hjelpebiskopper, og hvis det slet ikke gikk mer, udnævnte paven en apostolsk administrator.

Falder næppe for aldersgrænsen.

Selv om biskopper altså nu til dags »falder for aldersgrænsen«, behøver paven dog ikke straks bevillige dem deres afsked. Og man tager nok ikke fejl, når man forventer, at Paul VI lader kardinal Wyszynski forblive i embedet foreløbigt. Kirken har brug for ham. Katolikkerne i Polen har brug for ham, og også Polen har brug for ham. I Warszawas cafeer fortælles det som en vittighed, at selv Gierek har henvendt sig til pavestolen i den anledning,

for efter de uroligheder, der udløstes ved meddelelserne om stærke prisstigninger i sær på levnedsmidler, har Polen brug for kontinuitet og ledelse.

Kardinal Hume om Lefebvre-saken.

■ *Erkebiskopen av Westminster, kardinal Basil Hume har gitt en uttalelse til London-avisen The Times om de liturgiske spørsmål som reises av den suspenderte erkebiskop Lefebvre.*

Hume sier:

— *Jeg har stor forståelse for de som sier at de elsker den gamle tridentiske messe. Men jeg har ingen sympati for de som handler på en måte som kan føre til et skisma.*

Martyrenes århundre

(Forts. fra side 245)

medlemmer, blitt drept i Sovjetunionen for sin tros skyld, hevder kardinal Höffner og fortsetter: Av de 79 767 ortodokse kirker og kapeller som man fant i Russland i 1914, var det i 1973 7 500 igjen. I storbyen Moskva er ennå 26 ortodokse kirker åpne, og det er dem man viser tu-

(Forts. neste side)

Engelske hefter og bøker:

- Cardinal Newman: The Stations of the Cross, kr. 2,—.
- Martindale, S. J.: Bernadette of Lourdes, kr. 7,—.
- »— What Happened at Fatima, kr. 2,—.
- Daily Bible Reading for the Liturgical Year 1975—76, kr. 5,—.
- New Testament, Catholic Edition, paperback, kr. 10,—.
- Jerusalem Bible, Popular Edition, kr. 34,—.
- »— Standard Edition, kr. 122,—.
- Christian Centuries The Emergence of Catholic Tradition 100—600, kr. 208,—.
- Christian Centuries, Middle Ages, kr. 126,50.

Johannes Artz: Newman Lexikon, zugleich Registerband zu den Ausgewählten Werken von John Henry Kardinal Newman, kr. 235,—.

ST. OLAV BOKHANDEL A/S

Akersveien 5, Oslo 1. Tlf. 20 72 48
Åpent kl. 9-16, lørdager kl. 9-13

FYRINGSOLJE

brukes av

St. Dominikus kirke	}	Oslo
Lunden kloster		
St. Elisabethsøstrenes Pleiehjem		
Sta. Katarinahjemmet		
St. Olavs kirke		
Bispegården	}	Arendal
St. Joseph's Institutt		
Vor Frue Hosp. Nerveavd.		
St. Franciskus Kirke	}	Bergen
St. Franciskus Hosp.		
St. Pauls Kirke		
Vår Frue Kirke		
Marias Minde	}	Bergen
St. Franciskusøstrenes Moderhus		
Øyenklinikken	}	Drammen
St. Josephs Hosp., Drammen		
St. Torfinns Klinik, Hamar	}	Hammerfest
St. Elisabeth Inst.		
St. Mikals kirke		
St. Mikals prestegård	}	Hønefoss
St. Theresia Hosp.		
St. Franciskus Hosp.		
St. Magnus Kirke	}	Lillestrøm
St. Magnus presteg.		
St. Elisabeths Hosp.	}	Tromsø
Vår Frue Kirke		
Bispegården	}	Trondheim
St. Olavs Kirke, Bispegården		
St. Olavs Kirke		
St. Olavs Prestegård	}	Tønsberg
St. Olavs Klinik		

Ved bestilling av olje:
Oslo 19 12 00 - Service 19 12 20

Martyrenes århundre

(Forts. fra forrige side)

ristene. Av den ortodokse kirkes 57 presteskoler er det i dag tre igjen. Før første verdenskrig fantes det mange katolske presteskoler i Russland, Estland, Latvia og Litauen — i dag eksisterer bare én eneste av dem i Litauen.

Hva kan vi gjøre?

Kardinalen bemerker i sitt hyrdebrev at urett og løgn skyr lyset. De land som forfølger de kristne, oppgir ikke hvor mange prester og troende som er blitt drept, hvor mange som er sperret inne i fengsler og psykiatriske sykehus, hvor mange som lever i forvisning. Heller ikke får vi vite hvor mange kirker som er blitt revet eller stengt, og vi får ikke høre hvor mange av de unge som ønsker å bli prester, blir hindret i sitt forsett.

Overfor dette føler mange seg maktesløse, sier kardinal Höffner, og de spør: Hva kan vi gjøre? Han nevner tre ting som iallfall kan gjøres.

For det første: Vær med på å danne den offentlige mening. Kall kristenforfølgelse for kristenforfølgelse, urett for urett, vold for vold. Den offentlige mening er ikke uten betydning for kristenforfølgerne, erklærer kardinalen og fortsetter:

I 1974 talte den romerske bispe-synode der mer enn to hundre biskoper fra hele verden deltok, åpent om den kristenforfølgelse som raser i mange land. På synoden ble det protestert mot den «ideologiske og religiøse undertrykkelse» som er vanlig i disse land, noe man i den vestlige verden «dessverre ofte fortier av frykt for den offentlige mening». En biskop fra et kommunistland erklærte at de kristne må leve «skjult og i stadig frykt». Riktignok forsøker den kommunistiske propaganda «ved ly-

BERGEN	
1/5 Kr. Madsens Bok- og Papirhandel Leppen - Bryggen 5 - Telefon (05) 21 14 82 BERGEN	
HOPSDAL & DAHL A/S Aut. Installatør, TV-, Radio- og Utstysforretning TORNØEGARDEN - BERGEN	K. & J. SOLHEIM Kjøtt - Pålegg - Delikatesser Egen Pølsefabrikk Tlf. 99 016 Bergen Solheimgt. 25
ERLING KRAGE A/S PRYD- OG BRUKSKUNST Bergen Telefon central 14 110 Telegramadresse: «Kjell»	
 Eches Takvarehandel: NYGARDSGT. 19	 MED TANKE PÅ FREMTIDEN

dige organisasjoner» å utbre den mening «at den kommunistiske stat ikke bekjemper religionen», og i dette får den hjelp av håndlangere i den vestlige verden.

Kardinal Höffner understreker at vi ikke må glemme den forfulgte kirke. «Når ett lem lider, lider hele legemet,» skriver apostelen Paulus. Lider vi virkelig med? En slovakisk biskop som hadde tilbrakt mange år i fengsel, spør oss: «Hvorfor ærer vi i vår tid fremdeles martyrene fra Kirkens tre første århundrer, men glemmer dem fra det 20. århundre? Hvorfor tier vi i hjel dagens trosvitner? Hvorfor kaller vi den kirke de tilhører, 'Taushetens Kirke', enda de slett ikke tier, men taler høyt og klart til vår samvittighet og formelig skriker etter hjelp og bistand?»

Hyrdebrevet fra kardinal Höffner slutter med en oppfordring til å be for de forfulgte kristne og deres forfølgere. Det er det tredje vi kan

gjøre — be Gud hjelpe våre forfulgte trosfeller og styrke dem, så de klarer påkjennningen og bevarer troen. Vi må også be for deres forfølgere — at de må komme på andre tanker og finne troen på Kristus.

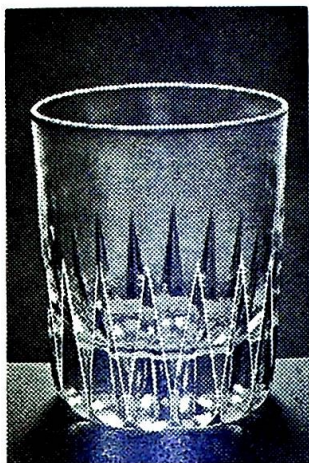
Dersom vi virkelig kjenner oss solidariske med våre forfulgte brødre og søstre og tar det på alvor at vi tilhører martyrenes og bekjennernes kirke, da kan det ikke annet enn øve innflytelse på den måte vi lever vår tro på, sier kardinalen til slutt.

K. G. J.

Biskop Taylor

(Forts. fra side 245)

det gäller inte minst de nya ordnar som kommit hit. Biskopen har gjort många resor både för att samla pengar och skaffa hit nya medhjälpare, både präster och systrar.

Et godt tilbud!

«On The Rocks» glasset
„Portofino“

Laget av tindrende klart glass.
Lekkert i utførelsen og stø i formen.

Et alle tiders all-round glass.
Pris pr. stk. kr. 3,50.

Vi sender over hele landet mot postoppkrav.

Walligani

Stortingsgt. - N. Slottsgt.
Vikaterrassene

Allslags snekkerarbeid utføres
REIDAR MYRVOLD & SØN

Gladsvel 23, Grefsen
Tlf. 21 18 32

■ Det finns säker mycket mer som man skulle kunna anföra, och många nyanseringar. Biskop Taylor skulle säkert framför allt vilja att man tog fram namnen på de många präster, systrar och lekmän, som bidragit till att allt detta kommit till stånd och fortsätter att fungera. Men vi anser att sammanfatta allt under titeln »14 år med biskop Taylor», och även rättvist att han för en gångs skull får erkänsla för det myckna som hänt

THRONSEN & CO.
BOKTRYKKERI

Bernh. Getzgt. 3 b, Oslo
Telefon 20 40 02 - 20 70 02

T. S. JACOBSEN
BEGRAVELSESBYRA

Ullevålsvn. 1 - Oslo

Privat 55 77 87 - 69 43 72
Tlf. 20 79 06 - 20 79 05

Byggevarer - Beslag - Ovner
Verktøy - Filser - Linoleum
Tapeter - Farvehandlvarer
Kjøkkenutstyr

THIS & CO. A/S

Haakon VII's gt. 1, Oslo
Sentralbord 41 77 30

i stiftet under hans episkopat. John E Taylor är inte den som sökt ramplyuset utan helst låtit andra få äran, även av det han själv gjort. Han har dessutom fått tillbringa en stor del av tiden utomlands, inte minst i början, dels för att representera Sverige vid Vatikankonciliet, dels för att tigg penga för arbetet i vårt stift. Det finansielle läget var vid hans tillträde helt katastrofalt med stora behov och stora skulder dessutom. Idag står sig den katolska kyrkan betydligt bättre, och det är till stor del biskop Taylors förtjänst, även om vi inte skall glömma de många välgörarna i utlandet, framför allt i Västtyskland och USA, vars gåvor

han dock oftast själv förmedlat efter att han prövat behoven och sedan rekommenderat dem saken.

Den konsolideringen som vi sett beror också i mycket på att vi har så pass många och goda präster och systrar i landet, och även här har biskop Taylors person betytt mycket. Vi kan här tacka honom inte bara för det han gjort, utan för att han hjälpt till att ge den katolska kyrkan i Sverige en profil utåt. Må det vara hans efterträdare förunnat att kunna fortsätta det arbetet och må biskop Taylor bli styrkt i sjukdom, återfå sin hälsa och fortsätta att kunna göra en insats för Kyrkan.

Katolisisme...

(Forts. fra side 247)

spektiver og de dypere utredninger. Det kan også føre til at et enkelt spørsmål blir behandlet flere ganger under forskjellige synsvinkler. Som samlet fremstilling av tros læren er den beste del kanskje den klare og pastoralt betonte gjennomgåelse av sakramentene og messen som helhet. Det er særlig verdifullt når en ser det i sammenheng med sakramentsritualene som gjengis i en avdeling for seg.

Catharina Broomés bok handler også om misjonen, og et av de mest interessante avsnitt gir en samlet oversikt over verdenskirken mange lokale kirkesamfunn, de forskjellige riter i Kirken samt en del statistiske opplysninger. Verdifull er også kapitlet om de forskjellige ordenssamfunn, og avsnittet om Kirkens styre som gir en liste over de enkelte kongregasjoner og sekretariater som utgjør den romerske kurie. — Alt i alt en bok vi har savnet lenge på katolsk holdt her i Norden.

ST. OLAV'S
REDAKSJON

TLF. 20 72 26 - 28 95 18

ST. OLAV

KATOLSK TIDSSKRIFT FOR RELIGION OG KULTUR

Ansvarshavende redaktør: Åge Rønning

Faste medarbeidere:

Karin Gullerud-Johansen O.P. og Per Bang

Redaksjonens adresse: Akersveien 5, Oslo 1, telefon 20 72 26

Redaktøren privat: 28 95 18

Ekspedisjonen og forlag: Akersveien 5, Oslo 1

Kontortid 9—16. Lørdag 9—14. Telefon 20 72 48

Abonnement (direkte ell. gjennom postkontorene). Kr. 60 pr. år
Kr. 30 1/2 år. Utlandet (ikke Skandinavia) kr. 70

Annonser: 10 dager før utg.dagen. 24 nr. årlig. - Postgiro 204 648

Den 12.
SEPTEMBER

